

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΓ΄.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

- 1) Περί απόρριψως τῆς περι ἀναίρεσως αἰτήσεως τῆς ἐν Σύρῳ φιλεμπορικῆς ἑταιρίας, γινομένης ἀποφάσεως τῶν αἰρετοκριτῶν κτλ. — 2) Περί ἀπόρριψως τῆς περι τοῦ ἀπαράδεκτου ἐνστάσεως τοῦ ἀναιρισιελήτου, ἀναίρεσως τῆς ἀποφάσεως τοῦ παύσαντος Ἀνικαλίτου κτλ. — 3) Περί ἀπόρριψως τῆς περι ἀναίρεσως αἰτήσεως γινομένης ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει ἑφετών. — 4) Περί ἀπόρριψως τῆς αἰτήσεως ἐξαίρεσως τῶν ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικῶν γινομένης ἐπὶ τῆς δίκης τῆς μεταξὺ τοῦ Κωνσ. Δουσιώτου, καὶ τοῦ Μιχ. Βατάλη πληρεξουσίου τοῦ Γ. Κωνσταντίνου.

(Ἀπόφ. Πολ. 46.)

Πρωτοκ. Ἀρ. 324.)

1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίσιν τὴν 20 τοῦ παρελθόντος Ἀπριλ. διὰ τὴν δικάσῃ μεταξὺ τῆς ἐν Σύρῳ φιλεμπορικῆς ἑταιρίας, αἰτούσης ἀναίρεσιν, καὶ τοῦ Γ. Σφυρῆ ἀποροῦ κατοικοῦ Σύρου ἀναιρισιελήτου, τὴν ἐξῆς αἰτησίν ἀναίρεσως:

κατὰ τὴν 22 Νοεμβ. 1832 ἢ ἐν Σύρῳ φιλεμπορικῆ ἑταιρία ἠσφάλισε τοὺς Κ. Κ. Φ. Κ. Πούρπουρα καὶ συντρόφους ἐπὶ τῆς ποσότητος 8400 φοιν., τὴν ὅποιον ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Γ. Σφυρῆ παρέδωκεν εἰς τὸν Ἰωάν. Κωνσταντίνου πλοίαρχον τοῦ ῥωσικοῦ Βλαγκτίνου, Παναγιῶτα τὴν φανερωμένην ναυαγήσαντος τοῦ βηθέντος πλοίου κατὰ τὸν Ἰούλιον, καὶ γινομένης αἰτήσεως περὶ τῆς πληρωμῆς τῆς ἐξασφαλισθείσης ποσότητος παρὰ τοῦ Πούρπουρα, ἡ ἑταιρία ἐπρότεινε ἰσχυρισμοὺς τινὰς ὡς πρὸς τὴν ἀπαίτησιν ταύτην, διό καὶ συναινέσει ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἢ ὑπόθεσις ὑπεβλήθη διὰ συνυποσχετικοῦ εἰς διαίτησιν ἀλλὰ πρὶν ἔτι αὕτη ἀποφασίσῃ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ἐγενήθη φιλονεικία μεταξὺ τῶν μερῶν περὶ τοῦ ὅτι ἐξέπνευσεν ἢ πρὸς ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως δοθεῖσα εἰς τοὺς διαιτητὰς ὠρισμένη προθεσμία ἢ διαφορὰ αὕτη εἰσαχθεῖσα ἐνώπιον τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαστηρίου Σύρου, τοῦτο ἀπεφάσισε διὰ τῆς ὑπ' ἄρ. 2282 ἀποφάσεώς του, ὅτι ἡ προθεσμία διήρκει εἰσέτι ἡ φιλεμπορικῆ ἑταιρία ἐζήτησε παρὰ τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου τὴν μεταρρυθμισιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἀλλὰ τὸ Δικαστήριον ἀπέρριψε διὰ τῆς ὑπ' ἄρ. 2294 ἀποφάσεώς του τὴν αἴτησιν αὐτῆς: οἱ αἰρετοκριταὶ δὲ προσλαβόντες ἐπιδιαιτητήν, δυνάμει τοῦ συνυποσχετικοῦ ἐξέδωκαν τὴν ἀπὸ 9 Ἀπριλ. 1834 ἀπόφασιν πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Πούρπουρα κλπ. ἡ φιλεμπορικῆ ἑταιρία ἐζήτησεν ἀκολούθως ἀπὸ τοῦ ἔμπροσθεν Δικαστηρίου Σύρου νὰ κηρύξῃ ἄκυρον τὴν ἀπόφασιν τῶν αἰρετοκριτῶν, ὡς ἐκδοθεῖσαν μετὰ τὴν εἰς τὸ συνυποσχετικὸν ὠρισθεῖσαν προθεσμίαν ἀλλὰ διὰ τῆς ἀπὸ 3 Μαΐου ὑπ' ἄρ. 2322 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε καὶ ταύτην τὴν αἴτησιν τῆς ἑταιρίας: τελευταῖον ἡ ἑταιρία ἐζήτησε δια

τῆς ἀπὸ 7 Μαΐου 1834 ἀναφορᾶς τῆς πρὸς τὸν Ἄρειον Πάγον τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς ἀναίρεσως τῶν ὑπ' ἄρ. 2282, 2294 καὶ 2322 ἀποφάσεων τοῦ ἔμπορικοῦ Δικαστηρίου Σύρου. I. δι' ἀβέτησιν διαδικαστικῶν τύπων 2. διὰ λάθος πραγματικῶν καὶ οὐσιώδους καὶ 3. διὰ παραβάσεις νόμων.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Θ. Γ. Φέδερ, τὸν Δικηγόρον Σ. Πήλληκα, πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρισιελήτου, παρουσιασθέντος διὰ τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος αὐτὸν ἀδελφοῦ του Νικ. Σφυρῆ, προτείναντα ἐνστάσιν περὶ τοῦ ἀπαράδεκτου τῆς περι ἀναίρεσως αἰτήσεως ὡς ἐκπροθέσμου, τὴν ὅποιον τὸ Δικαστήριον, μετὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ τε Δικηγόρου Α. Πετσάλη πληρεξουσίου τῆς φιλεμπορικῆς ἑταιρίας, καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως, διασκεφθέν, παρεδέχθη ἐν μέρει, καθόσον δηλ. ἀφορᾶ τὴν ἀπόφασιν τῶν Δικαιτητῶν καὶ τὰς δύο ἀποφάσεις τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαστηρίου Σύρου ὑπ' ἄρ. 2282 καὶ 2294 ἀπέρριψε δὲ καθ' ὅσον ἀπέβλεπε τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαστηρίου ὑπ' ἄρ. 2322, διότι ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης μέχρι τῆς γινομένης προσφυγῆς πρὸς ἀκύρωσιν δὲν παρήλθον εἰ μὴ τρεῖς ἡμέραι: ἐπομένως συνελθὼν τὴν 11 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ τὴν περὶ ἀναίρεσως αἴτησιν, καθόσον ἀφορᾶ τὴν τελευταίαν μόνον ἀπόφασιν τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαστηρίου Σύρου ὑπ' ἄρ. 2322.

Ἀκούσαν τὸν Εἰσαγγελέα προτείναντα ἕτεραν ἐνστάσιν περὶ τοῦ ἀπαράδεκτου καὶ ταύτης τῆς αἰτήσεως, διὰ τὸν λόγον ὅτι κατὰ τῶν πρωτοκλήτων ἀποφάσεων δὲν συγχαρεῖται, κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ 1830, εἰμὴ μόνον τὰ ἔνδικον μέσον τῆς ἑφέσεως.

Ἀκούσαν καὶ τοὺς πληρεξουσίου Δικηγόρους τῶν μερῶν.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 458 ἄρθ. τῆς διαδικασίας τοῦ 1830 ἔτους ἡ προσφυγὴ πρὸς τὸ ἀνώτατον κατὰ ἀπόφασιν Δικαστήριον πρέπει νὰ γένη ἐντὸς ὀκταήμερου προθεσμίας, ἢ δὲ αἰτήσις ἀναίρεσως προταθεῖσα παρὰ τῆς φιλεμπορικῆς ἑταιρίας, κατὰ τὴν ἀπὸ 9 Ἀπριλίου ἀπόφασιν τῶν Δικαιτητῶν, δημοσιεύθησιν τὴν 10 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, φέ

ρει χρονολογίαν την 7 Μαρτ. 1834, και επομένως είναι εκπρόθεσμος

Επειδή η αίτησις αυτή είναι επίσης εκπρόθεσμος και διά τας από 5 και 11 Απριλ. 1834 υπ' αρ. 2282, 2294 αποφάσεις του Εμπορικού Δικαστηρίου, διότι παρήλθε και η οκταήμερος προθεσμία, την οποίαν προσδιορίζει το 458 άρθ., και η προθεσμία των 15 ημερών, την οποίαν παραχωρεί το 362 άρθ. της τότε εν ισχύ Διαδικασίας

Επειδή η από 14 Απριλ. 1834 αίτησις της φιλεμπορικής εταιρίας πρὸς τὸ Εμπορικὸν Δικαστήριον χάριν ἀκυρώσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν διαιτητῶν, ὡς ἐκδιδομένης μετὰ τὴν διωρισμένην τριακονθήμερον προθεσμίαν, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς προσφυγή εἰς τὸ ἀνώτατον ὅποιον ἀπαιτεῖ ὁ νόμος, διότι ἡ αίτησις αὕτη ἀποστεινύει μόνον τὸ Εμπορικὸν Δικαστήριον καὶ ζητεῖται εἰς αὐτὴν νὰ δικάσῃ αὐτὸ, ὅχι δὲ νὰ κάμῃ μόνον τὴν ἀνάκρισιν, κατὰ τὰ 458 καὶ 459 ἄρθ. τῆς Διαδικασίας, καὶ ἐξ αὐτῆς καὶ ἐκ τῆς ἀπὸ 7 Μαΐου 1834 αἰτήσεως ἀναίρεσεως εἰς τὴν ὅποιαν ἡ φιλεμπορικὴ εταιρία οὐδὲ δὴσχυρίσθη, ὅτι ἡ πρώτη αίτησις τῆς ἦτον προσφυγή πρὸς τὸ ἀνώτατον, καὶ ὅτι τὸ Εμπορικὸν Δικαστήριον ἐσφαλμένης ἐκλάβον αὐτὴν ὡς ἀνήκουσαν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐδίκασεν ἀναρμοδίως, ἀλλὰ ἀνγνωρίζουσα τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Δικαστηρίου τούτου νὰ δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἀπὸ 14 Απριλ. αἰτήσεως, προσέβαλε μόνον ὡς ἀδικον τὴν ἀπὸ 3 Μαΐου 1834 ἀπόφασιν τοῦ Εμπορικοῦ Δικαστηρίου.

Επειδὴ ἡ ἀπὸ 7 Μαΐου 1834 αίτησις ἀναίρεσεως ἔγινεν ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας, καθίστον ἀνήκει εἰς τὴν ἀπὸ 3 Μαΐου 1834 ἀπόφασιν υπ' αρ. 2322 ἦθεν ἡ περὶ τοῦ ἀπαρδέκτου ἔνστασις διὰ παρέλυσιν τῆς προθεσμίας δὲν ἐφαρμίζεται εἰς αὐτὴν.

Επειδὴ κατὰ τὸ 362 ἄρθ. τῆς τότε ἐν ισχύι Διαδικασίας προσφυγή πρὸς τὸ ἀνώτατον συγχωρεῖται μόνον κατὰ ὀριστικῆς ἀποφάσεως, διὰ τῆς ὁποίας ἐνοεῖται ἡ ἀνεκκλήτως ἐκδιδομένη, κατὰ τὸ 298 ἄρθ., συνδικασμένον μετὰ τὰ 359 καὶ 457 ἄρθρα τῆς Διαδικασίας, ἡ δὲ ὑπ' αρ. 2322 ἀπόφασις εἶναι Πρωτόκλητος ἀπόφασις, κατὰ τῆς ὁποίας συγχωρεῖται μὲν ἔφεσις, κατὰ τὸ ἄρθρον 346, ὅχι δὲ προσφυγή πρὸς τὸ ἀνώτατον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀναίρεσεως αίτησιν τῆς ἐν Σύρῳ φιλεμπορικῆς εταιρίας, ἧτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 9 Απριλ. 1834 ἀποφάσεως των αἰρετοκριτῶν, καὶ ἀπὸ 5 Απριλ., 11 Απριλίου καὶ ἀπὸ 3 Μαΐου 1834 υπ' αρ. 2282, 2294 καὶ 2322 ἀποφάσεων τοῦ Εμπορικοῦ Δικαστηρίου Σύρου καὶ τλπ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Αθήναις τὴν 12 Μαΐου 1836.

(Απόφ. Πολ. 48.) Πρωτοκ. Αρ. 326.)
2)
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθόντες εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 30 τοῦ παρελθόντος μηνὸς εἰς τὴν ἀνάγκαν νὰ δικάσῃ μετὰ τοῦ Ν. Σκαρμαγκᾶ κατοικοῦ Σύρου ἀναρρεσιβλήτου, τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν

Ἐπαρούσης διαφοράς μεταξύ τῶν εἰρημένων διαδικαίων περὶ παραδόσεως λογαριασμῶν συντροφικῶν, καὶ γενομένης ἐπὶ τούτῳ ἀπαιτήσεως ἐγγράφων τῆς εταιρίας παρὰ τοῦ Ν. Σκαρμαγκᾶ, ἐδικάσθη ἡ ὑπόθεσις κατὰ τὸ 1829 παρὰ τοῦ Εμπορικοῦ Δικαστηρίου Σύρου, τὸ ὅποιον ἀπερρίψε τὴν αίτησιν τοῦ Ν. Σκαρμαγκᾶ κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἔγινεν ἔφεσις ἐνώπιον τοῦ ἀνεκκλήτου Δικαστηρίου, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐπεκυρώθη ἡ ἀπόφασις τοῦ Εμπορικοῦ Δικαστηρίου, καὶ παρεχωρήθη εἰς τὸν πλαιολόγον καὶ δικαίωμα ἀπέζημιώσεως, παρὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ Ν. Σκαρμαγκᾶς ἐζήτησε τὴν μεταρρύθμισιν, ἀλλὰ τὸ ἀνεκκλήτων δι' ἔφεσις ἐπὶ τῆς αίτησεως ταύτης ἐκδοθείσης ἀποφάσεως τοῦ υπ' αρ. 47 ἀπερρίψε τὴν αίτησιν ὁ Σκαρμαγκᾶς προσέφυγεν επομένως εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας ζήτησιν νὰ τῷ φυλαχθῇ τὸ δικαίωμα τῆς προσφυγῆς εἰς τὸ ἀνώτατον καὶ ἐφ' ἧς συζητήσαντος τοῦ ἀνωτάτου, ἐζήτησε τὴν ἀκυρώσιν τῶν ρηθειῶν τοῦ ἀποφάσεων τοῦ ἀνεκκλήτου διὰ πρῶτον τοῦ 51 ἄρθ. τοῦ Εμπορικοῦ νόμου, διότι ἀναρμοδίως ἐδίκασεν ὑπόθεσιν, ἧτις ἀνήκει κατὰ τὸν νόμον εἰς δικαιοδοσίαν Δικαστηρίου.

Ἀκούσαν τὴν ἔφεσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Γ. Αθηναίου, τὸν Δικηγόρον Α. Πετράλην πληρεξούσιον τοῦ ἀναρρεσιβλήτου Θ. Παλαιολόγου, ἀπόντος, προτείναντα ἔνστασιν περὶ τοῦ ἀπαρδέκτου τῆς περὶ ἀναίρεσεως αίτησεως τῶν εκπροθέσμων, ἧτις, ἀκροασθέντος τοῦτε Δικηγόρου Σ. Πήλληκα πληρεξούσιου τοῦ ἀναρρεσιβλήτου Σκαρμαγκᾶ, ἀπόντος, καὶ τοῦ Εἰσαγγελέω, δικαθεῖτα ἀπερρίφθη, διότι ἡ ἀπὸ 14 Ἰουν. 1830 προσφυγή τοῦ ἀναρρεσιβλήτου πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας ἐν ἐλλείψει ἀνωτάτου Δικαστηρίου, γενομένη ἐμπροθέσμως διετήρησεν εἰς αὐτὸ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναίρεσεως.

Ἀκούσαν μετὰ ταῦτα τὴν 11 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς ἐν τῇ συζητήσει τῆς περὶ ἀναίρεσεως αίτησεως, τὸν ρηθέντα πληρεξούσιον τοῦ ἀναρρεσιβλήτου, τὸν τοῦ ἀναρρεσιβλήτου, καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον

Επειδὴ ἡ προθεσμία τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προσφυγῆς διὰ τῆς Διαδικασίας τοῦ 1830 ἔτους ἦτον δεκαπέντε ἡμερῶν, καὶ τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἂν καὶ μὴν ὑπὸ νόμου χορηγούμενον, ἐδόθη ὁμῶς πραγματικῶς εἰς ἕκαστον πρὸ τῆς συστάσεως τοῦ ἀνωτάτου ὁ δὲ Ν. Σκαρμαγκᾶς διὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰουνίου 1830 πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας ἀναφοράς του ἐφύλαξεν ἐν καιρῷ τὸ δικαίωμα τῆς εἰς τὸ συζητησόμενον ἀνώτατον προσφυγῆς, ὥστε ἡ περὶ ἀναίρεσεως αίτησις, ὡς γενομένη ἐντὸς ἐπτά ἡμερῶν, εἶναι παραδεκτή.

Επειδὴ, κατὰ τὸ 51 ἄρθ. τοῦ Εμπορικοῦ Νόμου, πᾶσα διένεξις μεταξύ συνεταιρίων καὶ διὰ λόγον τῆς εταιρίας δικάζεται ἀπὸ διαιτητῆς, ἡ δὲ μετὰ τοῦ Ν. Σκαρμαγκᾶ καὶ Θ. Παλαιολόγου διένεξις, ὡς πηγάζουσα ἐκ τῆς μετὰ τῶν εταιρίας καὶ τὴν εταιρίαν αὐτῆς ἀφορῶσα, ἦτον τῆς ἀρμοδιότητος τοιούτων Δικαστῶν τὸ δὲ ἀνεκκλήτων Δικαστήριον δικάσαν αὐτὸ τὴν μετὰ τῶν

αρημένων αντιδικιών διαφοράν παρεβίασε τὸ 51 ἄρθρον τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, τοῦ ὁποῖου οἱ ὅροι εἶναι προσκετικοί, καὶ οὐδεμίαν δεχονται ἐξαιρέσιν ἢ δε παραβίασις νόμου εἶναι λόγος ἐξαιρετικῆς.

Ἐπειδὴ ὁποῖοι ποτὲ καὶ ἀ εἶναι οἱ εἰς τὸν Ἐμπορικόν Νόμον γενόμενοι περιορισμοὶ διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 152 ἀπὸ 15 Ἀυγούστου 1830 ἐκδοθέντος, ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων ψηφισμτος, καὶ τῆς κατόπιν ἐκδοθείσης Διαδικαστικῆς, δὲν ἰσχύουν ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ὡς διατάξεις μεταγενέστεραι τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνεκκλήτου Δικαστηρίου, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ δικάσῃ κατὰ τοῦ ἐν αὐτῷ ἐν ἰσχύϊ ὑπάρχοντος νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν περὶ τοῦ ἀπκραδέκτου ἐνστάσιν τοῦ ἀναίρεσιβλήτου, ἀναίρει τὰς ἀπὸ 20 Φεβρ. 1830 καὶ ἀπὸ 7 Ἰουνίου 1830 ὑπ' ἀρ. 21 καὶ 47 ἀποφάσεις τοῦ πρῦσαντος Ἀνεκκλήτου Κριτηρίου, παρὰπέμψει τὴν ὑπόθεσιν διὰ νὰ δικασθῇ ἀπὸ Δικαιτητὰς καὶ τλπ.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Μαΐου τοῦ 1836.

(Ἀπόφ. Πολ. 49.) (Πρωτοκ. Ἀρ. 327.)

3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ἈΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 14 τοῦ ἐνεσθ. μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Θωμᾶ Ράλλη καὶ συντροφίας ἐμπόρων, κατοίκων Κωνσταντινουπόλεως, ἀναίρεσειόντων, καὶ τοῦ Ἰω. Μπούκουρη, καὶ Θ. Δρίτσα πλοιάρχου, κατοίκων Πετσῶν ἀναίρεσιβλήτων, τὴν ἐξ ἡς ὑπόθεσιν.

Κατὰ τὸ 1830 Δεκεμβρίου 24 ὁ Χρῆσος Μοσκοβίτης πλοίαρχος τῆς ἐλληνικῆς ἐμπορικῆς γολέττας ἢ Ἀθηνᾶ, ἀνηκούσης ἰδιοκτήτως εἰς τὸν Ἰω. Γ. Μπούκουρη, καὶ ὁ Μητρος Κοσμᾶς Ἀρχπρωτοπρεσβυτέρου, ναυλωτῆς τῆς αὐτῆς γολέττας, συνεφώνησαν μετὰ τοῦ Θωμᾶ Ράλλη καὶ συντροφίας ναυτικὸν δάνειον δις 625 ἐπὶ τοῦ σώματος, τῶν ἐπιπλων καὶ τῆς λοιπῆς ἀποσκευῆς τοῦ πλοίου, τοῦ ναύκου, καὶ τοῦ φορτίου ἀρδουσίτου, διὰ μισθοῦς, τροφῆς καὶ τελευταίας ἀποστολῆς τῆς αὐτῆς γολέττας μετὰ θλασσίων τόκον πρὸς 4 τοις ἑκατὸν τὸν μῆνα, διὰ μῆνας τρεῖς ὀκτωβρίου κ.λ.π. ἢ τὴν πληρωθέντος τοῦ δανείου κατὰ τὴν ὁριθεύσαν προθεσίαν, ὃ δάνειση, παρεμποδίσε τὴν ῥηθείσαν γολέτταν, ἀναφανείσαν μετὰ κασελευσιν τριῶν καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ διοικουμένην ὑπὸ τοῦ ἀντικραταθέντος πλοιάρχου Θ. Δρίτσα, ζητῶν παρ' αὐτοῦ τὴν πληρωμὴν τοῦ ῥηθέντος δανείου, ἢ τὴν πώλησιν τῆς γολέττας. Ἡ ὑπόθεσις κατὰ συμφωνόν συναίνεσιν τῶν μερῶν υπεβλήθη εἰς δικαιοδικήν ἐπιτροπὴν, διορισθεῖσαν ἐξ ἐπαγγελματῶν παρὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐλληνικῆς πρεσβείας, ἣτις δι' ἀποφασίσως τῆς ἐκδοθείσης τὴν 8 Ἰουν. 1834, ἀπέρριψε τὴν κατὰ τοῦ ῥηθέντος πλοιάρχου καὶ τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς γολέτας ἀγωγὴν τοῦ Θ. Ράλλη καὶ συντροφίας. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὃ ἡτήθητις εἰσήξεν ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 28 ἀποφάσεως του ἐπεκυρώσε τὴν παρα τῶν Δικαιοδικῶν ἐκ-

δοθείσαν. Τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν ἐζήτησεν ὁ Θωμᾶς Ράλλη καὶ συντροφία διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Κ. Κλονάρη τὴν ἀναίρεσιν δι' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν καὶ ψευδῆ ἐρμηνείαν τῶν ἀρθ. 216, 234 καὶ 236 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου. 1. διότι τὸ 216 ἄρθ. θέλει ῥητῶς τὸν ἰδιοκτήτην ὑπεύθυνον διὰ τὰς πράξεις τοῦ πλοίαρχου, καθὼς αὐταὶ ἀναφέρονται εἰς τὴν ταξιδεύσιν τοῦ πλοίου, καὶ τοῦτο βεβαιοῦται προσέτι καὶ ἀπὸ τοῦ 321 ἄρθ. τοῦ αὐτοῦ νόμου. οἱ δὲ τύποι τοῦ 234 ἄρθ. δὲν ἀφορῶσιν εἰμὴ τὴν σχέσιν τοῦ πλοίαρχου μετὰ τὸν τοῦ ἰδιοκτήτου, καὶ τοῦτο γίνεται ἔτι σαφέστερον ἀπὸ τὴν διάταξιν τοῦ 236 ἄρθ. τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ 2. ὅτι τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν ἀπορρίψαν τὴν πρότασιν τοῦ ἀναίρεσειόντος ζητήσαντος ν' ἀπορρίξηται ὁ λαθὼν τὸ δάνειον ὁ πλοίαρχος τῆς γολέττας, εἶχαν εἰς ὄνομά του τὰ ἔγγραφα τῆς ἰδιοκτησίας τῆς αὐτοῦ πλοίου, παρεβίασε τὸν νόμον, ὅστις λέγει, ὅτι εἰς τὰς ἐφέσεις καὶ τὰ δύο μέρη δύναται νὰ ἀναφέρουν ὅτι δὲν ἀνέφεραν εἰς τὴν κυρίαν δίκην καὶ νὰ ἀποδείξουν ὅτι δὲν ἀπέδειξαν.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, γενομένην μὲν ὑπὸ τοῦ Ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωίδου, ἀναγνωσθεῖσαν δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀρειοπαγίτου Κ. Γ. Ἀθανασίου, προεδρουσαντος τοῦ προτέρου, τὸν Δικηγόρον Ἰω. Κόνιαρην πληρεξουσίων τοῦ ἀναίρεσειόντος, ἀπόντος, τὸν Δικηγόρον Σ. Πηλλήκων, πληρεξουσίων τῶν ἀναίρεσιβλήτων, ἀπόντων, καὶ τὸν Εἰσαγγελεῖα.

Σκεψθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ 216 ἄρθ. τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, κατὰ τὸ ὁποῖον πᾶς ἰδιοκτήτης πλοίου εἶναι πολιτικῶς ἐπεύθυνος περὶ τῶν πράξεων τοῦ πλοίαρχου, καθὼς αὐτῶν ἀφορᾶσι τὸ πλοῖον καὶ τὴν ἀποστολὴν, δὲν ἐννοεῖ δάνεια ναυτικά, τὰ ὅποια συμφωνεῖ ὁ πλοίαρχος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἀρθ. 234 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἀλλὰ πράξεις τοιαύτας, ἐξ ὧν ἤθελε πηγάξῃ ζημίαν εἰς τρίτους, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ νόμος ἀποκαθιστᾷ τὸν μὲν ἰδιοκτήτην πολιτικῶς μόνον ὑπεύθυνον, τὸν δὲ πλοίαρχον καὶ προσωπικῶς ἐπομένως τὸ ἐν Τριπόλει Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν ἐπὶ τῷ προκειμένῳ μὴ λαθὼν ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον τοῦτο δὲν προσέβαλε νόμον, τὸν ὁποῖον ὄφειλεν νὰ ἐφαρμόσῃ.

Ἐπειδὴ αἱ διατυπώσεις, τὰς οποίας διατάττει τὸ 234 ἄρθ. τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου πρὸς βεβαίωσιν τῆς ὑπαρχώσεως ἀνάγκης τοῦ πλοίου, δὲν ἀναφέρονται εἰς μόνον ὃν πλοίαρχον, ὡς διὰ τῆς διατηρήσεως αὐτῶν νὰ ἀπαλλαγῇ αὐτὸς τῆς εὐθύνης πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην, ἀλλ' ἀφορᾶσι καὶ τὸν δανειστήν, ὅστις ὀφείλει διὰ τὴν νομιμότητα καὶ ἰσχύιν τοῦ διδομένου δανείου νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι ὁ πλοίαρχος ἐξεπλήρωσε τὰς ἐν τῷ ἀρθ. 234 διαλαμβανόμενας διατυπώσεις, καθότι ὁ νόμος, παρὰ τῶν ἐξουσιῶν τὸν πλοίαρχον ἐν τοιαύτῃ περιστάσει τὴν ἀδειαν τοῦ δανείζεσθαι, ἀνευ ἰδιαίτερας ἐντολῆς τοῦ ἰδιοκτήτου, ὑποχρεώνει ἀμφοτέρους καὶ δανειστήν καὶ δανειζόμενον εἰς τὴν δικτήρησιν τῶν διαλαμβανομένων διατυπώσεων, παρρηγοῦσῶν ἐγγύσιν περὶ τῆς καλῆς διαγωγῆς τοῦ πλοίαρχου, τὸν ὁποῖον οἱ ἰδιοκτήται ἄλλως ἢ ἐν δύναμει νὰ ἐπιτηρώσιν τοῦτο δὲ γίνεται σαφέστερον ἐν τῇ ἐννοί-

ας του 236 άρθρου, το όποιον αποκαθιστά και προσωπικώς υπευθυνον τον πλοίαρχον, όταν ελεγχθη, ότι χωρίς αληθοῦς ἀνάγκης, αλλά πλაცῶς προφασισθῆς τοιαύτην, δανεισθῆ κατα τούςδρους του 234 άρθρου' ὡς μὴ ὑπαρχούσης ψευδοῦς ἐρμηνείας τῶν ἀρθ. 234 και 236. ὁ προτεινόμενος λόγος τῆς ἀναιρέσεως εἶναι ἀνίσχυρος.

Ἐπειδὴ προσέτι και ἐκ τῆς ἐννοίας του ἀρθ. 312 του Ἐμπορικοῦ Νόμου, διαλαμβάνοντος, ὅτι ἀν τὸ συμβόλαιον ἐγένεν ἐν τῇ ἀλλοδαπή, ὑπόκειται εἰς τὰς παρά του 234 ἀρθρ. ὀριζόμενας δια-υπάσεις, ὄχι μόνον δὲν συνάγεται ὅτι αἱ διατυπώσεις ἐκεῖναι ἀναφέρονται εἰς τὸν πλοίαρχον μόνον σχετικῶς πρὸς τὸν ιδιοκτήτην, ἀλλά προκύπτει μάλιστα τὸ ἐναντίον καθότι κατα τὸ ἀρθρον τουτο, ὃ ἐντὸς τῆς ἐπικρατείας δανειστῆς εἶναι ὑπόχρεος νὰ καταχωρίζῃ εἰς τὸ γραφεῖον του ἐμποροδικείου τὸ συμβόλαιον ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ὄχι πρὸς νομιμοποίησιν και κύρωσιν του δανείου, ἀλλ' ἀπλῶς πρὸς διατήρησιν του προνομίου του συμβολαίου ὡς ἡ νομιμότης και τὸ κύρος του δανείου κανονίζονται διὰ τῆς ἐκατέρωθεν διατηρήσεως τῶν ἐν τῷ 234 ἀρθ. δια-υπάσεων ἐπομένως τὰ ἀρθ. 216, 234 και 236 δὲν ἠρηνηύθησαν ψευδῶς.

Ἐπειδὴ ἡ πρότασις, ὅτι ὁ δανειστῆς πλοίαρχος εἶχε τὰ ἔγγραφα τῆς ιδιοκτησίας του πλοίου εἰς ὄνομά του, εἶναι τῷ ὄντι πραγματικὸς ἰσχυρισμὸς, και νομικὸν ἐπιχείρημα, και διὰ τουτο ἀπαρδεκτος ἐν τῇ Ἐφέσει κατα τὸ ἀρθρον 447 τῆς Πολ. Δικον. καθὼς ὀρθῶς ἐχαρακτήρισεν αὐτὴν τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετών.

Διὰ τουτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν, ἧτις ἐγένετο ἀπὸ τῆς ἀπὸ 6 Νομβ. Π. Ε. και ὑπ' ἀρθ. 128 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετών, κτλ.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3ῃ Μαΐου 1836.

(Ἀπόφ. Πολ. 50.)

(Πρωτοκ. Ἀρ. 377.)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθόν ἐς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 25 του ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικασῇ τὴν ἐξῆς αἴτησιν παραπομπῆς.

ὑπαρχούσης διαφοράς, ἐνώπιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικῶν μεταξύ του Κωνσ. Δουπιώτου, διαμένοντος εἰς Χαλκίδα, και του Μιχαῆλ Βαταλη, πληρεξουσίου του Γεωρ. Κωνσταντίνου, περὶ ἐκτελέσεως ἀποφάσεως τῆς Ἀντιθαλασσίου Δικασ. Ἐπιτροπῆς, και διαταχθείσης πρὸς τουτο τῆς κατασχέσεως τῆς οἰκίας του Κωνσ. Δουπιώτου, ἐζήτησεν ὁ ἐιρημνός δι ἀνακοπῆς τὴν ἀκύρωσιν τῆς κατασχέσεως, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ὁ κλητῆρ δὲν ἐφύλαξε τοὺς νομίμους τύπους οἱ δικασταὶ του ρηθέντος Πρωτοδικείου προσκλούμενοι νὰ δικάσωσι περὶ τῆς ἰσχύος τῆς κατασχέσεως προτείνουσι τὴν ἐξαιρέσιν τῶν, και ἐπομένως τὴν παραπομπὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς ἄλλο Δικαστήριον, ὃ μὲν Προεδρεύων Κ. Γ. Μπραντοῦνας διότι διεύθυνεν ἐγγλῆσιν κατα του Δουπιώτου, ὡς ἀπειλήσαντος αὐτὸν βαρέως ἐπὶ σκοπῷ του νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὴν ἐκπλή-

ρωσιν τῶν δημοσίων του καθηκόντων οἱ Κ. Κ. Γ. Νικιτάδης, και Δ. Παπάγος, διότι μαθόντες τὴν γενομένην ἀπειλὴν, και θεωρήσαντες αὐτὴν ὡς κοινὴν κατα του Δικαστηρίου προσβολὴν παρεκίνησαν τὸν προεδρεύοντα Δικαστὴν νὰ κάμῃ τὴν ἐγγλῆσιν ὃ δὲ Κ. Δ. Στανῶφ, διότι πρὸ δύο ἐτῶν ὑπέγραψεν ὡς μάρτυς εἰς τὸ πωλητήριον τῆς οἰκίας τῆς οἰκίας ζητεῖται σήμερον ὁ πλειστηριασμὸς.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθῆσιν του Δικαστοῦ Κ. Γ. Ἀθανασίου, και τὸν Ἀντεισαγγελέα γνωμοδοτήσαντα ν' ἀπορρίψῃ ἢ αἰτησὶς τῶν Δικαστῶν ὡς ἀνυποσηρικτος κατα τὸν νομον Σκεφθέν κατα τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος, ἀποδεχόμενος μεταξύ τῶν ἐπιτροπῆς τῆς ἐξαιρέσεως τῶν Δικαστῶν και τὴν ἐπιτροπῆς κατασχέσιν ἐρίδος διαρκούς, και οὐχὶ ἀπλῆν ἰσχυρισμὸν κατα περιστάσιν μετὰ τὴν δίκην και ἐκ τῆς δίκης αὐτῆς συμβῆσαν αἱ δὲ ἀπειλαὶ τὰς ὁποίας ἐπρόφερον ὁ Κ. Δουπιώτης πρὸς τὸν Προεδρεύοντα Δικαστὴν, και διὰ τὰς ὁποίας ὁ προεδρεύων κατεμήνυσεν αὐτὸν, δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀποτελοῦσαι κατασχέσιν ἐρίδος μεταξύ αὐτου και του Προεδρεύοντος Δικαστοῦ, καθότι ἐὰν αἱ παρεκτροπαὶ τῶν Διαδίκων πρὸς Δικαστὰς εἰς ἀφορμῆς τῆς δίκης ἐγένοντο αἰτία ἐξαιρέσεως ἠθελε καταστῆ οὕτως εὐκόλον εἰς ἕκαστον τῶν δικαστῶν θέλοντα νὰ ἐκκλίνῃ τὴν ἀδέκασον ψῆφον του νὰ ἐπιτυγχάνῃ πάντοτε διὰ τοιαύτης παρεκτροπῆς ἐξαιρέσιν αὐτου.

Ἐπειδὴ ἡ γνώμη, ἡ ἢ συμβουλή, τὴν ὁποίαν ἐδῶσαν εἰς τὸν προεδρεύοντα Δικαστὴν εἰ δύο ἕτεροι Δικασταὶ περὶ τῆς καταμνήσεως, δὲν δύνανται νὰ καταστῆ λόγος ἐξαιρέσεως αὐτῶν, καθότι δὲν πρόκειται νὰ δικάσωσι περὶ τῆς ἐνεκα τῶν ἀπειλῶν κατηγορίας κατα του Κ. Δουπιώτου, ἀλλὰ περὶ τῆς ἰσχύος τῆς κατασχέσεως.

Ἐπειδὴ κατα τὸ 36 ἀρθρ. §. 4 τῆς Πολ. Δικον. ἀσπαστικῆς ἐξαιρεῖται μόνον, ὅταν συντελῆ ὡς μάρτυς ἐπὶ Δικαστηρίου κατα τὴν αὐτὴν ἐκείνην ὑπόθεσιν περὶ τῆς δικάζονταὶ οἱ διάδικοι ὃ δὲ τέταρτος τῶν Δικαστῶν ὑπέγραψεν ἄλλο τε ὡς μάρτυς εἰς τὸ πωλητήριον ἔγγραφον τῆς οἰκίας του Κ. Δουπιώτου, περιστάσις αὕτη ἄλλοτρίως τῆς προκειμένης δίκης και ἀδιάφορος τὴν ὁποίαν ὁ νόμος δὲν ἠξίωσεν νὰ κατατάξῃ μεταξύ τῶν λόγων τῆς ἐξαιρέσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 5 του ἐνεστῶτος μηνὸς αἴτησιν ἐξαιρέσεως τῶν ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικῶν Κ. Κ. Γ. Μπραντοῦνας, Γρηγ. Νικητάδου, Δ. Παπάγος, Στανῶφ, ἧτις ἐγένεν ἐπὶ τῆς δίκης τῆς μεταξύ του Κωνσ. Δουπιώτου, και του Μιχαῆλ Βατάλη πληρεξουσίου του Γεωρ. Κωνσταντίνου.

Ἐκρίθη και ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Μαΐου του 1836 ἐτους.